

ΓΩΓΩ ΨΑΧΟΥΛΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ BEST SELLERS
«ΑΝ ΗΣΟΥΝ ΕΔΩ» ΚΑΙ «ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΒΡΟΧΗΣ»

Μπορεί να
συμφιλιώθηκε
με τη μοναξιά
της ψυχής της,
αλλά ποτέ με
τον θάνατο των
ονείρων της.

δίχως ένα αντίο

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Δίχως ένα αντίο
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γωγώ Ψαρούλια
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Γωγώ Ψαρούλια
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-60-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

ΓΩΓΩ ΨΑΧΟΥΛΙΑ

ΔΙΧΩΣ ΕΝΑ ΑΝΤΙΟ

Εκδόσεις Έξιν

Τακτοποιούσε τα πιάτα στην κουζίνα, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Μια άγνωστη γυναικεία φωνή ψιθύρισε διαστακτικά το όνομά της.

«Αλέκα;»

«Ναι, η ίδια».

«Είμαι... η κοπέλα που είχε βάλει την αγγελία. Στέλλα με λένε».

«Στέλλα, μου φάνηκες απελπισμένη. Σκέφτηκα, για να στείλει κάποιος ένα τέτοιο μήνυμα, θα πρέπει να βρίσκεται σε απόγνωση. Αν μπορώ να βοηθήσω...»

Άκουγε απ' την άλλη άκρη της γραμμής τη γυναίκα να φυσάει τη μύτη της. Ήταν φανερό πως έκλαιγε. Το στομάχι της σφίχτηκε.

«Μην κλαις. Πες μου τι μπορώ να κάνω για σένα. Αν το θέμα είναι οικονομικό...»

«Δεν είναι. Δηλαδή... όχι μόνο οικονομικό», είπε μέσα στους λυγμούς της.

«Ό,τι και αν είναι, μπορούμε να το παλέψουμε μαζί. Θέλεις να μου πεις τώρα στο τηλέφωνο ή να συναντηθούμε;»

«Καλύτερα από κοντά. Αν... αν δεν βρω βοήθεια, τότε... καλύτερα να πεθάνω».

«Τι λόγια είναι αυτά;» απάντησε ταραγμένη η Αλέκα και θυμήθηκε τη δική της απόπειρα αυτοκτονίας. Αν κάποιος της είχε συμπαρασταθεί εκείνες τις τραγικές στιγμές, δεν θα είχε φτάσει σ' αυτό το σημείο. Ποιος ξέρει τι αντιμετώπιζε αυτό το δυστυχισμένο πλάσμα! «Πες μου, πότε θέλεις να βρεθούμε; Πού;»

«Αύριο το πρωί, κατά τις έντεκα, στου Μπακάκου; Στην Ομόνοια; Μπορείς;»

«Εντάξει. Αλλά πώς θα σε γνωρίσω μέσα στον κόσμο;»

«Είμαι μετρίου αναστήματος, λεπτή, με κοντά καστανά μαλλιά, θα φοράω μπλουτζίν και θα κρατάω το “Cosmopolitan”».

«Ωραία. Εγώ είμαι ψηλή, κανονική στα κιλά, με ξανθά μαλλιά πιασμένα σε χαμηλό κότσο, θα φοράω σκούρο μπλε ταγέρ και θα...» το μάτι της έπεσε σε μια οικονομική εφημερίδα που είχε αφήσει ο Ρωμανός στο τραπέζακι. «Θα κρατάω τη “Ναυτεμπορική”, θα με δεις».

«Εντάξει, ελπίζω να έρθεις».

«Στο υπόσχομαι. Και μέχρι τότε, Στέλλα, κουράγιο».

Κατέβασε το ακουστικό. Ήταν αναστατωμένη. Τηλεφώνησε στην πεθερά της και της είπε πως μπορούσε να παραλάβει εκείνη τον Πέτρο από το σχολικό την επόμενη μέρα. Εδώ και καιρό είχαν συμφωνήσει να κρατάει η Λουκία τον μικρό δυο φορές την εβδομάδα, για να τον έχει παρέα και θα περνούσε η Αλέκα το βράδυ να τον παίρνει. Η ίδια η Λουκία το είχε ζητήσει και εκείνη της είχε κάνει το χατίρι για να μην έχει κα-

βγάδες με τον Ρωμανό. Μετά, ενημέρωσε τον παιδικό σταθμό για την αλλαγή και κάθισε να σκεφτεί. Θα πρόσφερε τη συμπαράστασή της στη Στέλλα, αλλά εάν χρειαζόταν χρήματα, έπρεπε να βρει έναν τρόπο να τα ζητήσει απ' τον άντρα της. Όλη την υπόλοιπη μέρα σκεφτόταν τη συνάντηση της επομένης.

Την είδε να της γνέφει δειλά με το χέρι. Ήταν ένα λεπτό, μικροκαμωμένο κορίτσι, που την πλησίασε με γοργά βήματα κι ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο.

«Ήρθες!» της είπε με ανακούφιση.

«Ήρθα! Αφού στο υποσχέθηκα! Πού θα καθίσουμε;»

Γύρισαν τα κεφάλια τους κι εξέτασαν με το βλέμμα τους τον χώρο γύρω τους. Συμφώνησαν και οι δυο σ' ένα παλιό νεοκλασικό κτίριο που είχε μετατραπεί σε καφετέρια. Καθώς στο ισόγειο όλα τα τραπεζάκια ήταν πιασμένα και υπήρχε πολλή φασαρία, ανέβηκαν την εσωτερική ξύλινη σκάλα και κατέληξαν σ' ένα στρογγυλό μαρμάρινο τραπεζάκι σε μια γωνιά λουσιμένη στον ήλιο. Ευτυχώς, μόνο δυο ηλικιωμένοι κάθονταν στην άλλη άκρη και διάβαζαν τις εφημερίδες τους. Παρήγγειλαν καφέ και έμειναν να κοιτάζονται με αμχανία.

«Λοιπόν;» έσπασε πρώτη τη σιωπή η Αλέκα.

«Είμαι... είμαι πολύ δυστυχισμένη», άρχισε η Στέλλα.

«Αυτό το κατάλαβα, αλλά γιατί;»

«Είναι μεγάλη ιστορία!» αναστέναξε.

«Έχω χρόνο. Σ' ακούω».

Ο σερβιτόρος έφερε τους καφέδες τους, η Αλέκα τον πλήρωσε, ενώ η Στέλλα άρχισε να παίζει αμύχανα με το καλαμάκι. Ξεκίνησε, δειλά στην αρχή, να της

διηγείται τη ζωή της. Από τα παιδικά της χρόνια στις διάφορες επαρχιακές πόλεις όπου μετακόμιζαν με τους γονείς της, μέχρι την εγκατάστασή τους στην Αθήνα. Στάθηκε στο βράδυ που γνώρισε τον Γιάννη, στο ξύλο που έτρωγε απ' τον πατέρα της και στην απόφασή της να παντρευτεί εκείνον τον άντρα που γνώριζε ελάχιστα. Από 'κεί και πέρα, οι λέξεις έβγαιναν σαν αφρισμένος χείμαρρος από το στόμα της. Οι κινήσεις των χεριών της, τα βουρκωμένα μάτια της, το λαχάνιασμά της, αλλά και ο τρόπος που μιλούσε, φανέρωναν τον πόνο, την απελπισία, την αγανάκτησή της.

Η Αλέκα την παρακολουθούσε με κομμένη την ανάσα. Έτρεμε ολόκληρη και το κεφάλι της είχε αρχίσει να βουίζει. *Ωστε υπάρχουν κι άλλες δυστυχισμένες γυναίκες που ζουν τα δικά μου βάσανα!* σκεφτόταν. *Κι αυτό εδώ το πλάσμα, η Στέλλα, υπομένει ακόμα χειρότερα! Τι τραγική ιστορία!*

«Δεν αντέχω άλλο, καταλαβαίνεις;» κατέληξε μετά την αφήγησή της η Στέλλα. «Πρέπει να σώσω το παιδί που κουβαλάω! Πολλές φορές σκέφτηκα να βάλω τέρμα στη ζωή μου, αλλά δεν είχα τη δύναμη. Μα τώρα... τώρα είναι διαφορετικά. Έχω υποχρέωση να φέρω στον κόσμο αυτό το πλασματάκι που έχω μέσα μου, και μάλιστα σ' έναν κόσμο μακριά από αυτό το κάθαρμα. Εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις. Φαίνεσαι πλούσια, του καλού κόσμου, σίγουρα θα έχεις μια τέλεια ζωή και όλα αυτά θα σου φαίνονται υπερβολικά, επιστημονική φαντασία, σίγουρα...»

«Μην βάλεις στοίχημα, γιατί θα το χάσεις», προσπάθησε, χωρίς επιτυχία, να αστειευτεί η Αλέκα για

να ελαφρύνει λίγο την ατμόσφαιρα. «Τέτοιες καταστάσεις μπορούν να συμβούν στον καθένα. Τέλος πάντων. Είναι πραγματικά τραγική η ιστορία σου, Στέλλα!»

Η Στέλλα κούνησε το κεφάλι και ήπια λίγο απ' τον ανέγγιχτο καφέ της.

«Είσαι σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Σίγουρα πρέπει να ξεφύγεις απ' αυτόν το συντομότερο. Σε λίγο θ' αρχίσει να φαίνεται η εγκυμοσύνη σου και...»

«Θα με σκοτώσει. Αυτό είναι σίγουρο!»

«Αν μπορέσω να βρω χρήματα, γιατί κι εγώ δεν έχω δικά μου, για να καταφέρεις να φύγεις, να πας στη φίλη σου τη Λαμπρινή, θα είσαι εντάξει; Θέλω να πω, αποκλείεται να έρθει ως εκεί να σε βρει. Θα έχεις γλιτώσει. Κι εσύ και το παιδί σου!»

«Αποκλείεται να με βρει. Όμως τώρα πια δεν με ικανοποιεί απλώς η φυγή. Θέλω να τον εκδικηθώ. Να τον εκδικηθώ για όσα μου έκανε, για όσα υπέφερα εξαιτίας του, για το μωρό μου που δεν γεννήθηκε, για τον εαυτό μου που έχασα, να τον εκδικηθώ που ρήμαξε τη ζωή μου! Δεν θα ησυχάσω, αν δεν δώσω ένα μάθημα σ' αυτό το κάθαρμα!»

Το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο, ο τόνος της φωνής της είχε ανέβει, ενώ καυτά δάκρυα αυλάκωναν τα μάγουλά της. Η Αλέκα, συγκλονισμένη, της έπιασε τα χέρια που έτρεμαν.

«Δεν καταλαβαίνεις», μουρμούρισε η Στέλλα μέσα στα αναφιλητά της.

«Καταλαβαίνω, κοριτσάκι μου! Αν ήξερες πόσο σε καταλαβαίνω!»

Η Στέλλα σήκωσε το κεφάλι της και την κοίταξε με

απορία. Προσπαθούσε να διαβάσει στο βλέμμα της την ερμηνεία των λόγων της. Ξαφνικά, κάτι άστραψε στο μυαλό της.

«Κι εσύ;» ρώτησε έκπληκτη.

«Κι εγώ!»

«Δεν το πιστεύω! Είσαι τόσο... τόσο...» δεν έβρισκε τα λόγια.

«Ήρεμη; Πλούσια; Του καλού κόσμου; Τι απ' όλα ήθελες να πεις;»

«Μα, πώς; Θέλω να πω... τι σου συμβαίνει;»

Χωρίς ν' αφήσει τα χέρια της Στέλλας, η Αλέκα άρχισε να της εξιστορεί τη δική της ζωή, απ' το χωριό, για τους γονείς της, για τον Γρηγόρη, για τον θάνατο του παπά και την εγκατάστασή τους στην Αθήνα, για τις σπουδές της, που δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει γιατί παντρεύτηκε τον Ρωμανό. Της είπε τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, χωρίς να της κρύψει τίποτα, για το ξύλο, τις απειλές του, τα ξενοπηδήματά του, μέχρι και την απόπειρά της, αλλά και για τον έρωτά της με τον Διονύση. Της εξήγησε με πόση πονηριά και μαεστρία ο Ρωμανός της τρόχιζε τα σκοινιά, ώστε να γκρεμιστεί και να μην μπορέσει ποτέ να ξανασηκωθεί.

Όση ώρα της μιλούσε, αισθανόταν την ανάσα της να πάνεται και την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, άτσαλα, ακανόνιστα. Ήταν σαν να τα ζούσε ξανά και ξανά, μα όταν τελείωσε, ένιωθε σαν να είχε ξαλαφρώσει, σαν να είχε εξαφανιστεί η πλάκα που τη βάραινε τόσα χρόνια. Πόσο εύκολα ανοίγεται κανείς σ' έναν ξένο! Γνωρίζεις πως δεν θα τον ξαναδείς κι εκεί που σιωπούσες μια ζωή και έκρυβες τις αλήθειες σου, ξαφνικά ξεχύνο-

νται σαν αφρισμένος χείμαρρος κι ανακουφίζεσαι.

Υπάρχουν άνθρωποι που είναι σαν τα φάρμακα, σκέφτηκε η Αλέκα. Τους κοιτάξεις, τους μιλάς, τους αγγίζεις και γίνεσαι καλά. Μέχρι τώρα το αισθανόταν αυτό με τον Διονύση. Τώρα το ίδιο συνέβαινε με τη Στέλλα. Κι ας ήταν μια άγνωστη.

«Και τώρα;» τη ρώτησε εκείνη.

«Τώρα όλα είναι ήρεμα. Δεν είμαι ευτυχισμένη, αλλά αντέχω. Ζω με την ελπίδα πως κάποια μέρα θα είμαι ελεύθερη. Μέχρι τότε φροντίζω να μην τον προκαλώ, να μην...»

«Μην γελιέσαι με τη φαινομενική ηρεμία. Κάποια στιγμή θα ξεσπάσει η καταιγίδα και πρέπει να την προλάβεις, γιατί δεν ξέρεις πού μπορεί να καταλήξει».

«Πώς να την προλάβω;» απόρησε η Αλέκα.

Η Στέλλα κοίταξε γύρω της εξεταστικά. Οι δυο ηλικιωμένοι είχαν φύγει και στη θέση τους βρισκόταν ένα ζευγάρι που ερωτοτροπούσε. Έσκυψε συνωμοτικά προς το μέρος της Αλέκας και της ψιθύρισε:

«Να τον σκοτώσεις».

«Τι πράγμα;» αλαφιάστηκε εκείνη.

«Μην μου πεις πως δεν θα το ήθελες, πως δεν το έχεις σκεφτεί, γιατί δεν θα σε πιστέψω».

«Η αλήθεια είναι πως... πως έχω ευχηθεί να εξαφανιστεί, αλλά να τον σκοτώσω...»

«Δεν μπορεί κανείς να εξαφανιστεί έτσι, ως δια μαγείας! Ούτε μόνο με ευχές! Πρέπει κάποιος να... να τον εξαφανίσει. Εγώ... εγώ θα τον σκοτώσω», είπε σοβαρά και με μάτια που άστραφταν από θυμό, την κοίταξε κατάματα.

δίχως ένα αντίο

*Υπάρχουν γυναίκες που πίσω από τις κλειστές πόρτες
βυθίζονται στη σιωπή.*

Στέλλα. Θύμα ενός καταπιεστικού και βίανουσου πατέρα, είδε σαν σανίδα σωτηρίας τον γάμο. Στο πρόσωπο του Γιάννη νόμιζε πως βρήκε κάποιον που μπορούσε να εμπιστευτεί και μαζί του άρχισε να ονειρεύεται ξανά. Όμως, ο φόβος έκανε ξανά την εμφάνισή του, πιο βίαιος αυτή τη φορά, και εκείνη υποταγμένη φυλάκιζε καθημερινά τις επιθυμίες και τα θέλω της.

Αλέκα. Μία τραγική απώλεια ανέτρεψε τη μέχρι τότε ευτυχισμένη της ζωή, ώσπου στον δρόμο της βρέθηκε ο Ρωμανός, ένας γοητευτικός και επιτυχημένος άντρας. Όλα φάνταζαν ιδανικά και η Αλέκα ζούσε αυτό που όλες οι κοπέλες ονειρεύονται. Μέχρι που ήρθε η πραγματικότητα να ανατρέψει τα πάντα. Μία πραγματικότητα πνιγμένη στον πόνο.

Η μοίρα θα ενώσει τις ζωές των δύο άγνωστων μέχρι στιγμής γυναικών και μαζί θα πασχίσουν να ξεφύγουν από ό,τι τις πληγώνει, πριν χάσουν τα πάντα. Γιατί, όταν ο άνθρωπος φτάνει στα όριά του, τότε ή θα τον φοβηθείς ή θα τον θαυμάσεις.

Μην περιμένεις να χάσεις τα πάντα για να αρχίσεις να ζεις ξανά.

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

